

de Radikales, Socialdemokraternes og Erhvervspartiets, og man vil møde frem og sige: Der kan man se, at dette Forsvarsforlig ikke har et Flertal i Befolkningen bag sig. Jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at man har Tallene i Orden, og at man ved at stille dem behændigt op vil kunne opnaa dette.

Maa jeg overfor dette have Lov at sige, at ej heller dette er noget nyt. Ej heller dette er en ny Opfindelse fra 1922, men 1909 om igen. Det ærede Medlem Hr. Pürschel bragte i Gaar en Række Citater af en Artikel, som det ærede Medlem Hr. P. Munch havde skrevet i „Det ny Aarhundrede“, og hvor disse Paastande blev fremsat; jeg vil minde om, at det ærede Medlem Hr. P. Munch saa vidt muligt gik udenom disse Paastande. Men et andet æret Medlem af dette høje Ting, som ogsaa var Medlem i 1909, vil jeg gerne have Lov at citere et Par enkelte Udtalelser af, et æret Medlem, som man i alle Tilfælde kunde have Lov at tænke sig, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen kunde have tænkt paa, naar han brugte Udtalelsen om politiske Tudehorn. Det er det ærede Medlem Hr. Borgbjerg.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg deltog, saa vidt jeg erindrer, i 1909 ikke særlig stærkt i Forhandlingerne paa Tinge om Militærspørgsmaalet, men det er meget karakteristisk, at henimod Slutningen af Forhandlingerne, i September Maaned under eneste Behandling af Lovforslaget om Befæstningsanlæg, var det det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, der, om jeg saa maa sige, skulde sætte Prikken over P'et og fortælle, hvor ringe Tilslutning i Befolkningen dette havde. Og det ærede Medlem nøjedes ikke med, som man antagelig vil sige i 1922, at paastaa, at der ikke var noget Flertal for det, nej, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg pulveriserede fuldkommen de Partier, som vedtog Forsvarsordningen af 1909.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtalte: „Naar jeg ser ud over den politiske Stilling i Øjeblikket, forekommer det mig, at baade Højre og Venstre ved det Forlig, de her indgaa, ved det Favntag, hvormed de omslutte hinanden, i Virkeligheden kryste hinanden ihjel. De gaa lige medtagne, lige demoraliserede, lige dødsprægede ud af dette Forlig. Den Sprængning, den Splittelse, den Falden i Stumper og alle Forligspartier baade i det andet Ting og her, vidner ogsaa om, at vi ere inde i et Ragnarok for de gamle Partier.“ Og da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg skal slutte denne mægtige Tale, slutter det ærede Medlem med at sige: „Det gamle Højre og

det gamle Venstre ligge nu for Døden. De sprænge sig selv i Stumper og Stykker, slaa sig selv ihjel ved dette Forlig, deres Saga er ude.“ Og endelig viser det ærede Medlem, at han ogsaa kan Fransk, og siger: „Men enfin, den Nytte kommer der dog ogsaa at de slaa hinanden ihjel, at de ere døde.“

Naar man nu tænker paa, at dette blev sagt i 1909, og naar man saa tænker paa Valget i 1910, hvor de forsvarsvenlige Partier fik Flertal, naar man tænker paa Valget i 1913, hvor de forsvarsvenlige Partier havde et Flertal i Befolkningen bag sig, naar man tænker paa Valget i 1918, hvor — for at være loyal — Stemmerne mindst stod lige, eller naar man tænker paa Valgene i 1920, saa kan det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke komme til mig og sige, at Højre afgik jo dog ved Døden. (Stemmer: Jo!) Ja, det varede i alt Fald nogle Aar, og det var jo ganske godt af en, der var død, og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde: „De ere døde“, men i alle Tilfælde levede de da endnu fra 1909 til 1915—16. Men det ærede Medlem vil dog ikke fortælle mig, at han som Redaktør af „Social-Demokraten“, hvis Partiet var dødt, saa at sige daglig vilde omtale dette døde Parti.

Jeg siger derfor, at hele denne Agitation, som vi ganske utvivlsomt nu vil staa overfor, er ganske 1909 om igen. Og som der kom et Valg i 1910 med et Flertal for det Forlig, der var indgaaet i Sommeren 1909, saaledes vil der komme — det nærer jeg heller ikke den fjerneste Tvivl om — et Valg i 1924, som vil bekræfte, at der er et Flertal for det Forlig, der blev indgaaet i 1922.

Jeg skal dernæst vende mig med et Par enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde om mig, at jeg havde givet det samme Tilsagn som det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard om at stemme for Folkeafstemning angaaende disse Forslag, og det ærede Medlem tilføjede — hvis jeg hørte ham rigtigt —, at jeg havde gjort det stærkt og kraftigt. Jeg har tidligere diskuteret dette Spørgsmaal med det ærede Medlem her i denne Sal, og jeg har da gjort opmærksom paa overfor det ærede Medlem, at det er ganske rigtigt, at jeg har udtalt — og det fastholder jeg —, at jeg kunde ønske, at dette Forslag eller hele Spørgsmaalet paa en eller anden Maade — heri er jeg enig med det ærede Medlem — kom ud til en Folkeafstemning blandt Vælgerne, men jeg tilføjede ved den paagældende Lejlighed, og jeg gjorde under den Forhandling, der var her i Tinget mellem